

Jsem jako na trní. Ubíhají poslední minuty mého pobytu v tomhle bílém vopolstrovaném pekle. Počkám, až za posledním cvokem odcházejícím z oběda zapadnou dveře jeho pokoje. Podle kraválu, který na chodbě dělá, je to určitě ten magor ze 119, co si o sobě myslí, že je sbíječka.

Konečně, vzduch je čistý. Zručně odemkám dveře svého pokoje a ocitám se na chodbě. Zahnu za nejbližší roh. Tady se budu muset plazit. Dneska má službu vrchní sestra Slámová. Je pidlovoká, takže člověk nikdy neví, jestli se dívá, nebo ne. Nebezpečný úsek je za mnou, tak teď rychle nejkratší cestou ke dveřím do jídelny.